

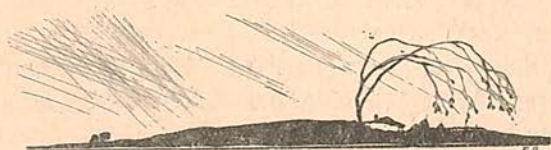
се виждаше, молбата му и веднага една отъ тѣхъ изтича въ близката гора и донесе една малка весела маймунка.

Мешко поблагодари сърдечно, прибра хубавия подаръкъ, настани Таралешко удобно до себе си, смъкна си учтиво шапката за сбогомъ и полетѣ надъ обширната африканска земя къмъ нови приключения, като си тананикаше безгрижно :

Карай, карай Мешко,
Съ тебъ е Таралешко !
Карай, не се бой,
Ти си цѣлъ герой ! . . .

Николай Фолъ

(Въ третата книжка ще четемъ за друго приключение на Мешко).

ЕСЕНЬ

Въ тъмната градина
Нѣкой тихо шепне,
Шепне и въздиша. . .
— Клето ли сираче
Свито нейде плаче
Въ есенната киша?
— Не, дъждецъ шуми
Въ глухитѣ тъми,
Въ сведенитѣ клони
Вѣтрътъ заспалъ е.
Щомъ въ съня се сепне,
Съ листитѣ зашепне,
Кротко ги погали
И заспива пакъ. . .
— Въ кждри съ цѣфналъ макъ
И съ усмивка златна,
Ясно лѣто, де си?
— Хвъркна, отиде си?

Ст. Цанкова — Стоянова